

Còmic | Josep Gálvez

Aventura de màrqueting

Dins l'univers dels superherois, Batman potser és una de les figures més mal·leables, ja que no està dotat de cap superpoder, absència que compensa amb una inacabable capacitat de generar objectes i recursos que resulten espectaculars i, alhora, l'ajuden a derrotar a la no menys inesgotable llista de dolents.

L'exhibició tecnològica juntament amb l'encís d'una vida doble molt fulletonesca han permès interpretacions del personatge que van des de la versió gairebé pop de la sèrie de televisió fins al vessant fosc del Senyor de la Nit en una degradada

Gotham de Frank Miller. Però cap de les múltiples possibilitats narratives ha estat veritablement aprofitada per a aquesta aventura de Batman a Barcelona, que segurament no passarà a la història dels superherois, com no sigui en l'aparat de les més evidents operacions de màrqueting.

I és que no hi ha una història, sinó un esquema prou simplista que, a més a més, gairebé no es desenvolupa ni incorpora elements dramàtics. El format no afavoreix unes imatges concebudes per a una publicació més petita. La imaginació s'ha reconvertit en fantasia fàcil per relacionar el superheroi amb la llegenda de Sant Jordi. Perquè es tracta d'això, de muntar quatre seqüències d'acció i un breu i superficial passeig turístic per la ciutat com a



excusa que ens condueix a l'única justificació d'aquest còmic: la reedició de l'enfrontament del cavaller amb el drac, del bé amb el mal, del superheroi amb el superdolent.

Això sí, Bruce Wayne, l'altra personalitat de Batman, parla català, però la pobresa i l'artificialitat dels diàlegs és tan gran com la violència i el clunterol de les escenes culminants.*

AMBAQUELLA ALEGRIA



EVA PIQUER

King, Brown, Márjai, Eco, Llort

Dimecres, Barcelona. A la mateixa hora que els poetes fan un mal favor a la poesia avorrint el personal al Palau de la Música, un paio que ha publicat un únic llibre explica en públic com s'escriu un *bestseller*. "Una oportunitat excepcional per conèixer i aplicar les tècniques que han encimbellat Stephen King, Ken Follett o John Grisham", diu l'anunci de la xerrada. Caram. Juraria que, per escriure com Stephen King o John Grisham, no n'hi ha prou a seguir pas a pas una recepta: el secret per escriure com Stephen King és ser Stephen King.

Potser perquè no arriba ni a la sola de la sabata dels autèntics escriptors de *bestsellers*, el conferenciant de dimecres no té manies a l'hora de penjar-se l'etiqueta d'autor de *bestsellers*. En canvi, la protagonista de l'última novel·la de Llort, *La imperfecció de les bombolles* (Arola), reacciona a la defensiva quan un entrevistador afirma que les seves obres són *bestsellers*. "I *El nom de la rosa* no és un *bestseller*? Sí, oi? I Umberto Eco és el mateix que... Dan Brown?", pregunta ella. La resposta requeriria un llibre sencer, no pas un article apressat. Tinc la sort d'haver llegit un interessantíssim assaig encara inèdit en què es demostra que Umberto Eco s'assembla bastant a Dan Brown (bastant més, en tot cas, del que tant Eco com Brown estarien disposats a admetre). Els *bestsellers* no són essencialment diferents entre ells, ni que s'hagin escrit sense preveure'n l'èxit mediàtic.

Ai, les interioritats del món editorial. La prota de *La imperfecció de les bombolles* diu una gran veritat: "És més fàcil escriure un Dan Brown que un Sándor Márjai, però n'hi ha molts que escriuen com l'un, com l'altre o d'una manera diferent i que mai no han aconseguit publicar...". Circulen moltes grans veritats sobre el gremi, per la cinquena novel·la de l'amic Llort. Les deixa anar com qui no vol la cosa, emparat per la xarxa de la ficció. Ben fet: la literatura és això.*

EL POEMA

No vull morir

No vull morir, ho tinc molt clar.
Morir és deixar de definir la veritat,
l'intent de buscar l'ungla del plaer,
del teu plaer, de l'oxigen que em resol.
És oblidar el dubte, aturar els dits
a mig camí, aquesta mà que prem
i cerca allò, aquell moment
d'estremiment fora de l'hora
i del cervell confós i desesmat.
És, per exemple, canviar el rumb
dels meus cabells, la carícia
que et provoquen ventre amunt,

cap al pit, cap al braç, cap al coll,
cap al llavi humit i entretallat.
I és emmudir tot el que dius
mentre em retens, això que afirmes
a l'orella, amb els sentits alliberats,
els mots eternals que escrius en l'aire
de la meua habitació. No ho vull.

Rosa Comes
Tarragona, 1973

Títol poemari: *Evito el verb*
Editorial: Cossetània

